

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Náboženský pokus

**Jak voní střelný prach?
To je otázka. Nač to řešit?**

Někoho třeba nezajímá jak voní les. Jiný nepotřebuje ležet v trávě. Třetí neví, jak se krájí maso.

Škoda. Mezi výpočtem ceny lesa a procházkou v lese je totiž jakýsi rozdíl.

Stáli jsme s několika dětmi před obrazem starými čtyři stovky

Stanislav Hudeček, Bitva u Bílé hory **reprodukce archiv** let. Tamhle je hrabě Buquoy a tamhleto generál Tilly. Mansfelda moc rádi nemáme a Bethlena také ne. Švéda Gustava Adolfa snad obdivoval Fridrich Schiller, my až zas tak ne. Vidíme záblesky z mušket, mrtvé koně, mrtvé lidi. Snažíme se pochopit a jde to těžko.

Porozumím lesu, když jím budu dlouho procházet. A porozumím jedné veliké hrozné válce, když budu stát před tvářemi zemřelých, kteří se na mě dívají z dávných portrétů. Když mi bude líto jejich koní. Když uvidím Callotovy strašlivé grafiky.

Jak tedy voní střelný prach? Vyberete uhlíky z ohniště, obejdete dvě prodejny, protože ledek i síra jsou stále na skladě. Pak jenom vážíte, drtíte, mícháte, přidáte vodu, mícháte kašičku, sušíte, znovu drtíte.

Snad není třeba vyrábět mušketu. Spousty dětí viděly ten červenožlutý záblesk a cítily dým dávných bojišť. Malé děti volaly: udělejte zase ten pokus!

Náš náboženský pokus. Nepatrný odlesk jednoho z největších náboženských pokusů našich dějin

P. Cyril Kubánek

Obsah:

- ✿ Generace berounských kostelníků..... str. 6
- ✿ Hromnice.....str. 7
- ✿ Za Otcem Vítězslavem Kozou..... str. 7
- ✿ Tři sta bílých křížů, tři sta růží..... str.12
- ✿ Ekumenický týden v Berouně..... str.13
- ✿ Tříkrálová sbírka.. str.13
- ✿ Adventní obnova..str.14
- ✿ Vánoce v Izraeli: Ženich a fr. trubadúři..... str. 15
- ✿ Nová rubrika: Cesty rodin..... str. 16
- ✿ Tajdom Hýskov.... str.17
- ✿ Svědectví: Džbán Bůh naplní..... str.18
- ✿ K-klub: Eldorádo masek a PiDIvadlo.... str.21-23

Zprávy z farnosti

 Popeleční středa - 6. února vstoupíme do doby postní a doby příprav na velikonoční svátky, jež jsou spojené s obnovou křestních slibů a s udílením iniciačních svátostí (křest, biřmování a eucharistie) našim katechumenům. Od 16.00 hodin je možné v kostele sv. Jakuba přistoupit ke svátosti smíření.

Bohoslužby na Popeleční středu budou:

- **Beroun:** v 17.30 hodin (v kostele sv. Jakuba)
- **Králův Dvůr:** v 17.30 hodin
- **Sv. Jan :** v 7.40 hodin
- **Tetín:** v 19.30 hodin (koná se místo úterní mše sv.)

Při všech bohoslužbách se bude také žehnat popel a udělovat popelec.

Připomínáme, že tento den je dnem přísného postu!

 Modlitba křížové cesty: Po celou dobu postní bude pravidelně *ve středu a v pátek* (vyjma Popeleční středy) od **17.00 hodin v kapli Povýšení sv. kříže** modlitba křížové cesty. Mše sv. pak bude volně navazovat (od 17.30 hodin).

V Loděnici bude modlitba křížové cesty **každou postní neděli v 9.00 hod.** přede mší svatou.

 1. neděle postní – přijetí katechumenů mezi čekatele křtu: V neděli 10. února při liturgii 1. postní neděle v 9.30 hodin v kostele sv. Jakuba budou mezi čekatele křtu přijati naši katechumeni, kteří tak vstoupí do bezprostřední přípravy na velikonoční přijetí iniciačních svátostí (křest, biřmování a eucharistie). Prosíme o modlitby za ně!

 2. neděle postní – předání pokladů Církve a skrutinia: V neděli 17. února při liturgii 2. neděle postní v 9.30 hodin v kostele sv. Jakuba svěříme našim katechumenům poklady Církve (vyznání víry a modlitbu Páně). Při liturgiích dalších postních nedělí budeme společně prosit o jejich vnitřní proměnu (skrutinia). Prosíme o modlitby za naše katechumeny!

 Mše sv. “pro děti” - 7. února v kapli Povýšení sv. kříže. Zveme rodiče s dětmi (a nejen je) k účasti na bohoslužbě s “kytarovými” písničkami! Mše se koná vždy jednou měsíčně ve čtvrtek od 17.30 hodin.

 Postní duchovní obnova na Tetíně: V sobotu **23. února** se na Tetíně od **13.30 hodin** uskuteční postní duchovní obnova, jež vyvrcholí slavením mše sv. v kostele sv. Kateřiny od 18.00 hod. Doprava účastníků z Berouna bude zajištěna auty. Odjezd z farního dvora je ve 13.00 hodin.

 Farní knihovna je otevřena vždy v neděli v sudém týdnu, tedy 10. 2. a 24. 2. od 10.30 do 11.15 hodin v přízemí fary v Berouně.

 V neděli 17. února proběhne v našich farnostech sbírka Svatopetrský halěr a 2. března sbírka na charitní činnost v arcidiecézi.

 Setkávání maminek: Dobrý den, dovoluji si jménem “farních maminek” oznámit Zpravodaji a všem, kdo by mezi nás chtěl někdy zavítat, že od nynějška již Setkávání maminek probíhá každou středu ráno do 9.00 hodin, a nikoli ve čtvrtek, jak tomu bylo vloni. Nadále se setkáváme na půdě v budově kaplanky a pro kontakt stále platí telefonní číslo Hanky Štusákové 602 610 893. Těšíme se na nově příchozí.☺

Leona Kopačková

 Biblické hodiny. Ke společným biblickým hodinám se letos scházíme **každé úterý po večerní mši sv. v budově kaplanky.** Kdo chce objevovat hloubku Božího slova, je zván a vítán.

📌 **Hovory o víře.** Pravidelně každý čtvrtek po večerní mši sv. cca 18.15 hodin s P. Benediktem Hudemou.

📌 **Setkání v Králově Dvoře - Počaplech** od září každý pátek po večerní mši sv. cca od 18.30 hodin na faře v Králově Dvoře. Věříme, že setkání pomohou nejen ke vzájemnému bližšímu seznámení, ale i k prohloubení vědomostí i praktického života z víry.

Setkání v Králově Dvoře - Počaplech po mši sv. nebude 8. února.

📌 **Katolický týdeník:** Vzhledem k tomu, že Katolický týdeník hromadně odebíraný farnostmi (zasílaný jako balík) dochází vinou České pošty vždy se zpožděním, ruší se tento způsob distribuce. Prosíme všechny, kdo odebírali KT v kostele, aby se laskavě přihlásili jednotlivě jako soukromí předplatitelé na adrese Mediaservis, s.r.o. - zákaznické centrum, Moravské náměstí 12D, 659 51 Brno, tel: 541 233 232, e-mail: zakaznickecentrum@mediaservis.cz. -red-

Z vikariátu

 Vikariátní konference: V úterý 19. února se v Žebráku uskuteční další setkání kněží našeho vikariátu. Mše svatá začíná v kostele sv. Vavřince v 9.00 hodin. K účasti jste všichni zváni.

Skauti

📌 **Registrace na rok 2008:** 400,- člen střediska - dítě, dospělý;
300,- člen střediska sourozenec

📌 **Středisková rada 15. 2. r.** v klubovně od 18h., na sebe kroj, s sebou zápisník a tužku

📌 **Tábor 2008:** předběžný termín: 27. 7. - 10. 8. 2008

📌 **Oddílové schůzky chlapců a děvčat skautského střediska "Radost a naděje":**

Schůzky oddílu Lasiček a roje Světlušek

probíhají společně, vždy ve čtvrtek od 16 do 18 hodin v klubovně v budově kaplanky. Vedou Eliška Kodrasová (tel. 602 693 760) a Veronika Rejsková.

Schůzky oddílu Světýlek

probíhají vždy v pátek od 16 do 18 hodin v dívčí klubovně v budově kaplanky. Vedou Marie Stielová - Myška (vůdkyně dívčího kmene, tel. 604 503 495, 724220134) a Kristýna Kodrasová

Schůzky oddílu Ocelotů

probíhají vždy ve středu od 16-18 hodin v chlapecké klubovně v budově kaplanky. Vedou Petr Čapla - E.T., tel. 724 551 646, a Lukáš Klimovič, tel. 728 307 267.

Schůzky smečky Vlčat

probíhají vždy v pátek od 16 do 18 hodin v chlapecké klubovně v budově kaplanky. Vedou Pavel Schöberle - Mauglí (vůdce chlapeckého kmene, tel. 723 839 200 a Jakub Kodras, tel. 720 351 778.

Schůzky R&R

Vede Milan Vaněk - Veverčák tel. 731 276 848; schůzky budou upřesněny.

📌 **Proběhlo:**

12. 1. - Sněm ORJ Beroun, zúčastnili se členové střediska Vydra, Jerry, Rafika

12. a 13.1. - Ekumenický seminář v Praze, kterého se zúčastnili Roveři a Rangers

15. 1. - Středisková rada

Zápis do Katolické mateřské školy na školní rok 2008-09 se uskuteční v prostorách školky na Seydlově náměstí v Berouně ve dnech **24. a 25. dubna 2008** vždy od 14,00 do 17,00 hodin. S sebou je třeba přinést rodný list dítěte.

Připravujeme **koncert Ztracené kapely** o víkendu 5.-6. dubna. Včas upřesníme na plakátech. **Výroční zpráva** o činnosti a výkaz hospodaření od 15. 2. na farním webu (adresa v tiráži). **-iva-**

Setkání mladých ke společné modlitbě, rozjímání nad Písmem, hovorům o víře probíhají každý **pátek od 18.15** v přízemí berounské fary. kontakt: P. Benedikt Hudema 724 209 774, benedikthudema@atlas.cz

Diář Manželského společenství

Manželské společenství se tentokrát sejde na konci února, v **úterý 26. 2. od 20,15 hodin v kapli Povýšení sv. kříže** Beroun u příležitosti modlitby chval s kytarou - k tomuto setkání zveme všechny farníky, kteří mají chuť se účastnit. Po modlitbě se tradičně sejdeme na čaj či kávu ve farní klubovně. Pokud s sebou k tomu vezmete něco sladkého, bude pohoda větší.

FARNÍ CHARITA BEROUN

Ústředí Farní charity Beroun se z finančních důvodů v říjnu přestěhovalo: Najdete nás nyní na adrese **Komunitní centrum** (objekt bývalých kasáren), **Bezručova 928, 266 01 Beroun**; tel. kontakt zůstává stejný: **311 622 422**.

Zprávy odjinud

Modlitba se zpěvy Taize se koná ve středu **6. února 2008** od 20.00 hodin v kostele sv. Petra a Pavla v Praze - Bohnicích. Spojení ze stanice metra C Kobylisy nebo Nádraží Holešovice autobusem č. 102 do zastávky Staré Bohnice.

Svátek sv. Valentina na Vyšehradě: Na svátek sv. Valentina **14. února 2008** v 16.00 hodin se koná mše sv. k uctění památky mučedníka sv. Valentina v bazilice sv. Petra a Pavla v Praze na Vyšehradě. V den památky sv. Valentina bude od 13.00 do 16.00 hodin v bazilice vystaven k uctění relikviář se světcovými ostatky.

Mše svatá v katedrále za oběti komunismu: V neděli 24. února 2008, u příležitosti 60. výročí únorových událostí, bude při mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v 9.30 hodin vzpomenu všech obětí komunismu v naší zemi. Hlavním celebrantem bude Mons. Václav Malý.

Postní víkendové setkání v kněžském semináři: Bohoslovci českých diecézí zvou mladé muže ve věku od 15 let na Postní víkendové setkání, které se uskuteční ve dnech 29. 2. – 2. 3. 2008 v Arcibiskupském semináři v Praze, Thákurova 3. Setkání je určeno všem, kteří hledají svou životní cestu a chtějí prohloubit svůj vztah s Bohem. Mladým

mužům nabízíme prostor pro modlitbu, ztišení, možnost hovořit o tom, co prožívají, workshopy a setkání se zajímavými lidmi. Účast je třeba nahlásit do 20. 2. 2008.

- **Program efektivního rodičovství.** Občanské sdružení Rodinné centrum Praha pořádá pro rodiče třídní trénink zaměřený na výchovu dětí o sobotách 23.2., 15.3. a 29.3.2008 vždy od 9 do 17 hodin. Program obsahuje přednášky, diskuze, případové studie, techniku hraní rolí s praktickým nácvikem. Program se uskuteční v Praze Nových Butovicích v KC sv. Prokopa. Příspěvek účastníka činí 800,- Kč. Hlídní dětí během kurzu po předchozí domluvě zajistíme. Zájemci, hlase se telefonicky na čísle 220 181 777 nebo pomocí formuláře na <http://cpr.apha.cz/>
- **Co nám nestihli při přípravě na manželství říci?** V sobotu 23. 2. 2008 pořádáme od 9 do 13 hodin v rámci volného cyklu programů "pro manžele 21. století" setkání v Praze - Nových Butovicích v KC sv. Prokopa pro mladé manžele, které povede zkušený rodinný psychoterapeut Dr. Michael Chytrý za podpory manželského páru. Jak zpětně hodnotíme naši přípravu na manželství? Co nám dala, co nám zatajila? Jakými radostmi a starostmi žijeme dnes? Lze naši současnou situaci lépe uchopit? Vzhledem k omezené kapacitě setkání je nutné, aby se mladí manželé přihlašovali telefonicky na čísle 220 181 777 nebo mailem cpr@apha.cz
- **Problematika umělého oplodnění z pohledu lékaře:** Centrum pro rodinu pořádá ve středu 12. března od 18,00 hod. přednášku lékařů – manželů MUDr. Lucie a MUDr. Martina Šmehilových v prostorách Katolické teologické fakulty UK, Thákurova 3, Praha 6. Přednáška na toto velmi aktuální téma je určena především pro ty, kteří se ve své pastorační práci setkávají s tíživou situací neplodných párů, tedy pro kněze a pastorační asistenty. Srdečně zveme také studenty teologie a dalších pomáhajících profesí a ty manžele, kterých se daná problematika bezprostředně týká.
- **Exercicie pro rozvedené (i znovu sezdané):** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie (Svatá Hora u Příbrami), Exerciční dům pořádá exercicie pro rozvedené včetně těch, kteří vstoupili do dalšího manželství. Exercicie povede Mons. Aleš Opatrný, ThD. Začátek ve středu 7. května v 18,00 (večeří), konec v neděli 11. května v 13,00 (po obědě). Cena 1320,- Kč na osobu. Informace a kontakty <http://svata-hora.cz/cz/8/duchovni-cviceni>.
- **Zveme vás na Světový den nemocných** slavený na svátek Panny Marie Lurdské dne 11. února 2008 ve společenství našich nemocných, zdravotníků a řeholníků: sester boromejek, bratří premonstrátů, bratří křižovníků a bratří maltézských rytířů. **Program:** 15.00 hod. mše svatá.-kostel sv. Karla Boromejského v Praze, celebruje Miloslav kardinál Vlček; 16.30 hod. seminář - posluchárna nemocnice, Mons. Ing. Aleš Opatrný, ThD.: Zdraví není všechno? Malá úvaha o tom, co všechno potřebuje nemocný; Mgr. Miroslav Chlupsa, O.Cr.: Práce nemocničního kaplana; MUDr. Renata Školoudová: Nemocní a Jan Pavel II. Následuje moderovaná diskuse. Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Vlašská 36, Praha 1.
- **Arcibiskupství pražské přijme stavebního technika pro území vikariátu Kolín a Příbram.** Předpoklady: VŠ event. SŠ – stavební obor, min. 5 let praxe ve stavebním oboru případně v oblasti památkové péče, eventuálně doporučení duchovního správce. Nástup: březen 2008. Strukturovaný životopis zašlete nejpozději do 21. února 2008 na adresu: Arcibiskupství pražské, Hradčanské nám 16, 119 02 Praha 1 nebo e-mailem: bohmoiva@apha.cz.
- **Večery u Havla:** Zveme vás na Večerní chvály s katechezí a možností svátosti smíření. Druhé pondělí v měsíci v Praze na Starém městě v kostele sv. Havla. (5 minut od stanice metra "A i B" Můstek). **Začátek je vždy v 19⁰⁰ hod., sejdem se 14.1., 11.2., 10.3., 14.4., 12.5. a 9.6. 2008.** Společně s Bohem a s vámi se budou setkávat reverendi z JUMPu a mnozí další z

týmu i kapely. Na toto setkání na rozdíl od “meziskoku”, můžeš sebou vzít i přátele, kteří na JUMPu nikdy nebyli – zvaní jsou všichni ti, kdo se chtějí takto setkávat, věk nerozhoduje.

(Pozn. red. Je zde úžasná atmosféra - vyzkoušeli jsme ©. I.V. 33let a V.O. 76let)

Generace berounských kostelníků

V současné době jsme si dali do nového roku 2008 předsevzetí, že budeme pro berounskou farnost hledat nového kostelníka nebo kostelnicí. Navrhuje se, že by se mohlo střídat více osob. Pociťujeme, jak tato služba chybí, a přece v historii právě v Berouně nacházíme mimořádné osobnosti, které se o tyto služby s láskou a obětavě staraly. Zřejmě tuto denní mravenčí práci nedovedeme náležitě ocenit a vidíme ji, až když kostelník nemůže svou službu vykonávat. Význam kostelníků jistě dovedli v minulosti správně ocenit duchovní správci Berouna. Historie uvádí vždy vedle jmen děkanů i jména kostelníků. Ti zpravidla sloužili mnohem déle, než střídající se jednotliví duchovní otcové.

Jedním z těch věrných byl Antonín Borovanský. Ten sloužil při děkanském kostele od roku 1889 až do třicátých let minulého století. To je půl století. Znamená to, že začal sloužit ve svých 41 letech a dožil se úctyhodných 91 roků. Svoje povinnosti vykonával až do poslední chvíle. Rád vzpomínal na zlaté staré časy, vždyť pamatoval pět berounských děkanů. Jeho pohřeb se konal za velké účasti katolických věřících. Pohřební obřady vykonal děkan a vikář Jan Chalupecký s profesorem msgre Janem Matějkou, s P. Eyblem, Prantnerem a Kindlem. Ke hrobu donesli věrného kostelníka dospělí ministranti v liturgickém šatu a vzdali tak poslední poctu obětavému služebníku Páně. Se starým p. Borovanským odešla z Berouna poslední osoba bývalé staré kostelní gardy reprezentované děkanem msgre Václavem Lerchem a regenschorim Šťastým.

Když se zdálo, že pana Borovanského těžko v obětavosti může někdo nahradit, objevil se - jistě Božím řízením - Vladimír Mašek. Ten už v letech 1900 až 1910 v kostele panu Borovanskému pomáhal. Poznal, kde je co třeba udělat, a tak se po jeho smrti ujal kostelnických povinností. Vnášel do výzdoby chrámu své dekoratérské umění a lásku ke hlasu zvonů. Tehdy se zvonilo ručně a sladit hlas 4-5 zvonů bylo nejen umění, ale i dřina. Celou tu dobu od první republiky přes německou okupaci a komunistickou éru v něm naše farnost našla obětavého služebníka. Sám si přistavoval dlouhý žebřík k oltářům, aby je mohl vyčistit až nahoře. V zimě nebyl den, aby kolem kostela nebyl odklizen sníh. Léta běhával pozdě večer ke kapličky a tam s láskou zvoníval. Hlas zvonů byl pro něho andělský chorál. Staral se nejen o berounské kostely, ale když viděl potřebu, pomáhal i v okolí. Obstaral například zvonek pro královskou kapličku. Na jeho výzdobu oltářů se ještě dnes mnozí pamatují.

I po této obětavé osobnosti Pán zařídil, že nezůstalo prázdné místo. V letech druhé světové války se ujal části kostelních povinností pan Miloš Palkoska. Když začal v sedmnácti letech hrát na varhany, nikdo netušil, že Pán mu dá to požehnání věrně mu sloužit přes šedesát roků. Staral se nejen o varhanní hudbu. Později, když nás opustil Láďa, převzal kostelnické povinnosti v obou berounských kostelích. Cestou z domova otevíral Zábranský

V. Mašek foto archiv autora

kostel, aby větral, celý den sloužil u sv. Jakuba a večer oba kostely zavíral. V tichosti vykonával ještě řadu dalších prací. V administrativě pomáhal P. Bulínovi, rozmnožoval texty písní a organizoval poutní akce. Varhanní hru studoval u nezapomenutelného regenschoriho Josefa Tomana, po kterém převzal i varhanní povinnosti. I nyní, v pokročilém věku, se snaží být se životem ve farnosti v kontaktu. Vzpomínám, jak jeho životní postoje formovaly setkání s duchovními, kteří se střídali po dobu jeho působení: s děkanem Janem Chalupěckým, P. Karlem Lobkowiczem, P. Reinsbergem, P. Vládou Rudolfem rodákem z Praskoles, P. Gustavem Novákem, P. Liborem Bulínem, P. Josefem Pecinovským a farními vikáři.

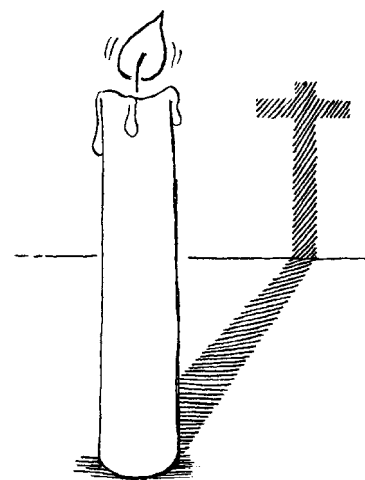
Kdo bude tyto služebníky Páně následovat?

Jaroslav Vacík, Miloš Palkoska

Křesťanský svátek Hromnice v lidových pranostikách

Hromnice jsou svátkem, který se odnepaměti slaví druhého února. Křesťané ten den slaví svátek Očišťování Panny Marie, to je 40 dnů po Narození Páně. Matka Boží tím splnila zákon Mojžíšův (Luk. 2,22). Lidové Hromnice se správně jmenují Uvedení Páně do chrámu. Východní křesťané říkají Hromnicím svátek Potkání, na památku Šimonova setkání se Spasitelem světa.

Ten den se koná v církvi průvod kolem kostela s hořícími svícemi, k tomu účelu zvláště požehnanými. Svíce o Hromnicích požehnané se rozsvěcovaly v domácnostech při bouřkách a hromu a odtud nesou název hromničky. Dávaly se i umírajícím do rukou, věřilo se v jejich ochranu. Na Hromnice bylo zakázáno šít, neboť lidé věřili, že by špička jehly přitáhla blesk. Nesmělo se klít a mluvit hrubě. V některých krajích věřili, že kdo bude toho dne tancovat, toho stihne trest. Jinde zase na Hromnice obcházel hospodář včelí úly, aby měl dost medu a hromničky, aby včely chránily před zloději. Hromnice se slaví a světí již několik století, což dokazuje traktát Tomáše ze Štítného z roku 1376: *Hromnice se světí, aby hrom nemohl škoditi.*

redakční archiv

O Hromnicích je mnoho lidových pranostik:

Na Hromnice - zimy polovice.

Jihne-li na Hromnice, přilož do kamen - mrzne-li, po zimě amen.

Na Hromnice pěkný den, prodej sukni, zasej len.

Na Hromnice musí skřivánek vrznout i kdyby měl zmrznout.

Přejdou Hromnice - konec sanice.

Hromnice vnikly do povědomí lidí i tím, že jimi začíná hromové - letní a příjemnější období roku.

-vac-

„Cesta bude tvrdá, ale krásná...“

(P. Vítězslav Koza – 20. 7. 1923 Praha – 25. 1. 1988 Beroun)

25. února 2008 uplyne šedesát let od komunistického puče v Československu, který na dlouhá čtyři desetiletí těžce poznamenal dějiny této země a tvář naší společnosti. Vláda jedné strany, diktatura, totalitní politický systém. Různé názvy pro zločinný režim. Pro otevřený teror. Konec mnoha lidských nadějí a plánů, drsný zásah do životů zcela konkrétních lidí a jejich blízkých. A nenechme se oklamat – tvář naší společnosti je tím poznamenána dodnes.

Jedním z těch, kdo byli perzekvováni, byl i P. Vítězslav Koza, jenž byl odsouzen ve vykonstruovaném procesu a prošel martyriem komunistických kriminálů. A to všechno proto, že studoval teologii. A že ji studoval v Římě. 25. ledna 2008 uplynulo dvacet let od jeho úmrtí. Vzpomínala jsem proto na něj s jeho sestrou, paní Libuší Stěhulovou z Berouna.

Jaké jste měli dětství?

Rodiče byli velmi zbožní, i dědeček a babička, tatínkovi rodiče. Maminka Marie pocházela z jižních Čech, byla vyučená švadlena. Tatínek Josef (o patnáct let starší než maminka) byl zaměstnán u státních drah jako průvodčí nákladních vlaků, a když na něho vzpomínám, připadá mi, že byl pořád ve službě. Hlavou rodiny byla proto spíš maminka – ta chodila jednat do školy, na úřady, ta všechno organizovala. Slávek byl o necelé dva roky starší než já, později – to už byl na gymnáziu – se nám narodila ještě sestřička Marie, ale v pěti měsících zemřela. Bydleli jsme v Berouně na Závodí v domku, který patřil prarodičům, měli jsme jen pokoj a kuchyň, prožívali jsme docela normální dětství...

Jaký byl Slávek jako malý chlapec?

Vždycky byl svůj. A vždycky si přál být knězem. Maminka ho vzala poprvé do kostela, když mu byly tak tři roky. Zapůsobilo to na něho asi hlubokým dojmem; po návratu domů postavil doprostřed kuchyně židli a na ni položil otevřenou knihu. Pak se rozhlédl, kolem krku si přehodil ručník, stoupl si před tu židli, zvedl ruce a spustil: „*Dominus vobiscum, Dominus vobiscum...*“ Nic jiného si z té „kostelní“ latiny nepamatoval! „Budu knězem,“ opakoval vytrvale, když začal chodit do školy. Rodiče mu vysvětlovali, že by se musel moc dobře učit, potom dlouho studovat... Hlavu si s tím nelámal, měl to promyšlené: „*Zpívat moc neumím, ale kázat bych doved!*“ A chodil pilně ministrovat. Jednou se vrátil ze školy a hlásil: „*Maminko, já jsem se pohádal s panem ředitelem, protože lže! Říkal, že svět povstal z mlhovin, a velebný pán nám vyprávěl, že ho stvořil Pán Bůh! A to je pravda!*“

Mladý P. V. Koza

Měl ještě nějaké zvláštní příhody?

No několikrát se topil. (!?) Babička a dědeček moc nezamykali, bydleli jsme nedaleko Berounky a Slávka řeka doslova přitahovala. Poprvé se málem utopil, když mu byly tak tři čtyři roky. Dokud se nenaučil plavat, tak ho vždycky někdo vytáhl a polomrtvého přinesl domů. Vůbec ho to neodradilo a k řece utíkal znova a znova. V zimě skákal na kry, když šly ledy, a taky spadl do vody. Ale Pán Bůh ho tady asi potřeboval, tak se mu nikdy v té době nic nestalo. Voda ho přitahovala celý život, stal se z něho výborný plavec.

Významnou roli měl v mládí pro jeho život skauting. Co ho k tomu hnutí tak připoutalo?

Bratr se stal skautem ještě před válkou, když byl v Berouně založen oddíl katolických skautů Legio angelica. Měl tu své velké kamarády Karla Pobudu a Gustava Chobota, spolužáky z reálného gymnázia. Ale už v r. 1934 (asi ještě před vznikem berounského oddílu) odjel jako jedenáctiletý na skautský tábor na Slovensko, kde se seznámil s P. Methodem Klementem, jenž působil v katolickém skautingu jako kněz. Ten ho velmi ovlivnil; po návratu si dopisovali a Slávek od něho dostával krásné listy. Stal se pro něj vzorem kněze stejně jako P. Jan Chalupecký, berounský děkan, a po válce také „skautský kaplan“ P. Jiří Reinsberg, který v Berouně působil asi jenom rok, ale všichni katoličtí skauti na něho moc vzpomínali. S P. Reinsbergem se později scházel i po svém návratu z kriminálu.

Bratr se jistě vždycky hezky učil, studoval na gymnáziu...

V kvartě dostal reparát z němčiny! Maminka mu řekla: „*Když zkoušku neuděláš, tak budeš muset ze školy pryč a knězem se nestaneš.*“ To zapůsobilo; a také zapůsobila maminčina

sestřenice, která uměla perfektně německy. Pozvali ji do Berouna na prázdniny, Slávka si vzala „do parády“ a reparát udělal na jedničku. Profesori žasli... Asi netušili, že ten chlapec jde za svým vytouženým cílem! A všechno špatné je k něčemu dobré – Slávka začaly bavit jazyky. Potom to také moc potřeboval při studiích v Římě. Přednášky byly v italštině, ale taky třeba ve španělštině. Španělštinu si pak ještě zdokonalil ve vězení; aby to tam nebylo tolik ubíjející, tak se kněží vzájemně vzdělávali a učili se i řeči.

Neumím si ho představit jako nějakého „smutného patrona“, který jen studuje a pomýšlí na budoucí dráhu duchovního. Jaký byl?

Společenský a veselý! Rád tančil – několik let navštěvoval dvoje taneční kurzy (víc jich v Berouně nebylo), a kdyby za války Němci nezakázali zábavy a plesy, tak by protancoval každý rok boty... Rád taky bruslil na Berounce i u sokolovny. Společnosti se nevyhýbal, také se přátelil s děvčaty a líbily se mu vždycky inteligentní a emancipované dívky, které bavilo studovat. Nejbližší jeho přítelkyní byla kamarádka z gymnázia, premiantka Věra. Těžce to pak nesla, když odcházel do semináře, a přemlouvala ho, ať se rozhodne jinak, ať je třeba učitelem... Byla do něho asi hodně zamilovaná a moc se pro něj naplakala, ještě když byl doma na prázdninách před svým odjezdem do Říma.

Jaké měl ještě další zájmy?

Skauting, četbu, studium, rád ministroval... Bavila ho poezie, už od dětství psal básně a zajímavě se vyjadřoval i v dopisech. Než odešel do semináře, napsal mamince: *„Zaduní koleje pod koly vlaku, tehdy již pojedu, maminko, od Tebe. Cesta bude tvrdá – ale krásná...“* - Dobrou četbu měl rád po celý život. Zdědil knihovnu po msgre. Matějkovi, profesoru náboženství na gymnáziu; některé knihy z ní byly velmi cenné. Kupoval si naučnou literaturu i beletrii, měl hodně básnických sbírek. Ačkoli měl pak malou penzi, pořád si kupoval knížky, byla to jeho láska. Nakonec měl skříň plnou knih místo šatů!

Bratr maturoval 7. 6. 1942. Jak pokračoval ve studiu?

Po maturitě byl nejdřív totálně nasazený, pracoval jako dělník na stavbách železnic. Po čtyřech měsících byl na vlastní žádost uvolněn a nastoupil do kněžského semináře v Dolních Břežanech, kam byli za války bohoslovci vystěhováni z Prahy. Tady studoval tři roky, a když skončila válka, byl pro své nadání doporučen na teologickou fakultu do Říma. Odjížděl tam 17. listopadu 1945. Spolu s dalšími Čechy bydlel v koleji Nepomucenum, na léto jezdili k moři... Zpočátku tam byla hrozná bída, vazy dodávky potravin, bylo krátce po válce a neměli tam pomalu co jíst. Ale vytrvali a všechno to překonali. Tři roky rychle utekly a studia skončila.

Byl vysvěcen v Římě?

Z Boží lásky mu bylo dopřáno přijmout kněžské svěcení dne 21. února 1948 v arcibazilice svatého Jana v Lateráně (čtyři dny před komunistickým pučem u nás). Druhou neděli postní obětoval první mši svatou ve velechrámu sv. Petra. Byla tam přítomna i maminka a mohla jsem tam být taky, měla jsem všechny potřebné dokumenty, ale nakonec zvítězil můj panický strach z letadla – do něj by mě nikdo nedostal.

Vzpomínal bratr někdy později na Itálii?

Často a rád, byla to krásná doba jeho života! Získal tam řadu nových přátel, studoval s výborným prospěchem, všechno se mu dařilo, splnila se jeho touha... A pak přišel zlom. V červenci 1948 se vrátil do Čech. Všichni mu to rozmlouvali, i my jsme ho varovali, ať se nevrací, ať zůstane v exilu. Psali jsme mu dopisy, jak to tu teď vypadá, jak hrozná mračna se nad námi stahují. Slávek však tvrdil, že se nebude nikde schovávat, a myslel, že právě teď je jeho sil nejvíc zapotřebí doma. Říkal, že kněz je knězem v každé době.

Nelitoval nikdy svého rozhodnutí?

Nikdy nelitoval, že se vrátil domů. Jestli si to pak někdy ve vězení pomyslel, o tom nikdy později nemluvil. Z jeho ročníku se sem vrátil jen on a P. Bohumil Kolář, později také vězněný. Ostatní zůstali v Itálii, např. o rok mladší P. Jaroslav Škarvada. Po návratu do Čech začal Slávek působit jako kaplan v kostele sv. Jakuba v Příbrami. Byl horlivý, svědomitý, pustil se do práce s dětmi a mládeží, do výuky náboženství...

No to se stal určitě brzy nepohodlným.

11. října 1949 byl zatčen. Protože předtím už v Příbrami zatkli nějaké kněze, vylákali ho raději mimo město – prý má jet do Obecnice k umírajícímu – a tam ho zatkli a odvezli do Bartolomějské. My jsme se o tom dozvěděli od přátel, jinak bychom ani netušili, že se s ním něco stalo. Rok byl ve vyšetřovací vazbě na Pankráci; dlouho jsme vůbec nevěděli, kde je a co s ním je. Na sebe měl po celý rok jen tu jednu kleriku, ve které ho odvezli. V říjnu 1950 byl odsouzen k patnácti letům vězení.

Z čeho byl vlastně obviněn?

Přiradili ho k patnáctičlenné politické skupině. On ty lidi vůbec neznal, neměl s nimi nic společného. Nějaký dělník svědčil proti němu; jenže ten dělník měl několik dětí a bál se, co by s nimi bylo. Bratr byl odsouzen v naprosto vykonstruovaném procesu, označili ho jako agenta Vatikánu.

Pokud vím, prošel několika věznicemi?

Byl na Mírově, v Jáchymově, ve Valdicích a v Leopoldově. Vězňové drali peří, šili vězeňské mundury, v Jáchymově byl na uranu. Balíček z domova mohl dostat jen na povolení, za zvýšené pracovní výkony. Návštěvy byly taky jen na povolení, opět za práci navíc. Viděli jsme ho třeba

jen dvakrát do roka. Jeli jsme za ním celou noc tam, celý den zpátky, deset minut jsme spolu mluvili – a pak nás vyhodili. V mrazu nás nechali čekat před věznicí třeba tři hodiny, v létě jsme nečekali nikdy. Asi to byla nějaká „zimní taktika“. Úplně nejdéle nechávali čekat maminky s malými dětmi. Celou dobu návštěvy nás hlídal bachař, mluvit jsme mohli jen o rodinných věcech, o sobě Slávek vůbec mluvit nesměl. Nemohli jsme ho ani od nikoho pozdravovat, ani nikoho jmenovat, aby ho taky nesebrali... Nesměli jsme si ani podat ruku!

S kardinálem Tomáškem a spolubratry *foto archiv autora*

Jak to všechno prožíval – či spíš přežil? Mluvil o kriminále někdy později, když se vrátil?

Slávek byl často v korekci, nesnesl, když druhým vězňům ubližovali, a pořád se někoho zastával. V korekci ležel a spal na dlažbě a k jídlu dostal jen jednu za den chleba a vodu. Po návratu mluvil o vězení málokdy. Když je někdo dvanáct let v kriminále, tak si to rozmyslí mluvit, tak se strachu už asi nezbaví. Strach z bachařů ho provázal do smrti, měl jizvy na hlavě... Propouštěli je s tím, že o ničem nebudou venku hovořit. Ale když měl později deprese, začal třeba křičet: „*Poteče krev, poteče krev!*“

Byl odsouzen na patnáct let, ale po dvanácti letech se vrátil.

Když byl ve vězení jedenáct let, přišla amnestie. Slávek byl ale ve špatném psychickém stavu, tak ho ještě rok léčili ve vězeňské nemocnici. Když se vrátil domů, byl čtrnáct dní v pohodě, ale pak se zhroutil a musel se léčit na psychiatrii. Tělo bylo v pořádku, duše ne.

Byl později rehabilitován?

Ano, zasloužil se o to jeho druhý advokát, který ho kdysi zastupoval při soudu. Měl nejdřív jiného advokáta, ale ten před soudem prohlásil, že proces je nelegitimní. Tak ho zavřeli taky a pak šel k lopatě. Když proběhl rehabilitační proces, bratr dostal písemný doklad, že proces byl vykonstruovaný a že P. Vítězslav Koza je nevinný. Těch dvanáct let života a podlomené zdraví ale už mu nikdo vrátit nemohl.

Jak se dotklo bratrovo zatčení vaší rodiny?

Ještě ani nebyl odsouzen, zatím byl ve vyšetřovací vazbě, a už jsem začala mít problémy v zaměstnání v ČSD. Z místa účetní mě přeřadili na místo uklízečky, volali si mě na závodní výbor, taky chtěli, abych vstoupila do KSČ... Dala jsem výpověď a nastoupila do Středočeských energetických závodů. Tam mě ředitel přijal bez problémů a řekl mi, že se dívá jen na to, jak kdo pracuje, a to další ho nezajímá. Ale postihlo to i mého manžela, dlouho neměl v práci žádný postup a měl nižší plat. Taky maminku později zatkli kvůli pašování léků do věznice a drželi ji skoro rok ve vyšetřovací vazbě. Neměli dost důkazů, tak ji propustili. Kdyby mluvila, asi by zatkli další berounské lidi. Ale ona nemluvila.

Vaše maminka byla asi silná osobnost?

Trpěla vrozenou srdeční vadou; divím se, jak to všechno mohla vydržet. Už když nás přiváděla na svět, vždycky ji to málem zabilo. Slávek na mamince „visel“ a asi si její dlouhý věk vymodlil. Dožila se osmdesáti dvou let. Když zemřela, psychicky se zhroutil, nevěřil tomu a pořád ji hledal, dokonce i v nemocnici. Odmítal jít na pohřeb, nevěřil, že je mrtvá, a uklidnil se, až když za ním přijel přítel P. B. Kolář a domlouval mu; pak ho taky na ten pohřeb přivedl.

Měl hodně přátel mezi kněžími?

Byl přítelem pana kardinála Tomáška, často a rád za ním jezdil a také si spolu dopisovali. Ale chtěla bych se zmínit ještě o berounském P. Gustavu Novákovi. Bratr se vrátil z léčení do Berouna v předvečer sv. Mikuláše, 5. prosince 1961. Asi šest let byl zaměstnaný v Středočeských energetických závodech, pak dostal plný invalidní důchod. V šedesátých letech získal státní souhlas jako výpomocný duchovní v Berouně a spolupracoval s panem kanovníkem Novákem. Ten na něho nedal dopustit a vždycky ho chránil, hájil a dobře spolu vycházeli. Mezi jeho přátele patřil také P. Lebeda, z Příbrami se znal s P. Pilíkem a P. Bendou.

Jak na tom byl později se zdravím?

Po návratu z vězení měl vlastně železné zdraví, co se týká tělesné stránky. Asi proto v osmdesátých letech dlouho nebral na vědomí zdravotní potíže, nevěděl, že má cukrovku, a včas se tedy neléčil. V červenci 1987 byl převezen do berounské nemocnice, 21. srpna mu byla amputována pravá noha nad kolenem. Statečně to všechno snášel, ale jeho zdraví se nadále zhoršovalo. Odevzdán do vůle Boží zemřel 25. ledna 1988 a rozloučili jsme se s ním při mši svaté, kterou sloužil generální vikář P. Lebeda, za účasti mnoha duchovních 3. února v děkanském kostele sv. Jakuba. Je pohřben v našem rodinném hrobě na místním hřbitově v Berouně.

Životní pouť P. Vítězslava Kozy byla taková, jak kdysi napsal své mamince. Tvrdá, ale krásná. Bylo mu dáno, aby sloužil Bohu. Pán si ho vyvolil a povolal. Jeho duše pak prošla velkým utrpením - a jistě je u Pána.

Lidmila Fričová

Co se dělo: **Tři sta bílých křížů, tři sta růží...**

Zpráva o zamýšlené akci mi přišla elektronicky od ing. Ivana Lebara. Datum bylo stanoveno na jeden *mezisvátkových* dnů nicnedělání, na pátek 28. prosince.

Tak jsem si ho poznačil do kalendáře a v onen den vyrazil z práce tramvají na strahovské klášterní nádvoří. Toto, jak známo, je rozlehlé. Očekával jsem tedy, že nebude zaplněno do posledního místa. Dostávám se na něj tunelem z Pohořelce. A co vidím? Dlouho nic. Jen hloučky turistů. Pak se ale podívám pozorněji a zjišťuji, že jsem si adresu zapamatoval přeci jenom správně. Tísnila se tam skupinka nějakých 60 lidí s transparentem o třech miliónech uměle utracených lidských životů. V průběhu uplynulého půl století. Od roku 1957, kdy byl schválen zákon o potratech, až po dnešek. Vida tuto malou skupinku s touto astronomickou cifrou na transparentu, měl jsem depresi a trochu nejistoty, zda se mám demonstrace účastnit. Organizátoři zřejmě tak ale nesmysleli. Čiperně pobíhali kolem, rovnali lidi do dvojstupu a každému "vrazili" jeden dřevěný bílý kříž, metr na půl metru. V přistaveném *furgonu* jich měli připraveno tři sta kusů. Jeden kříž měl reprezentovat deset tisíc potratů. Každý si pak mohl spočítat, že celkový počet bílých křížů pak dá onu hrozivou cifru tří miliónů. Najednou se ocitl v mých rukou také jeden kříž a mé pochyby o správnosti, jak strávit onen podvečer, byly ty tam. Za chvíli na to se již vydáváme na pochod. Pomocníci s páskami na kabátech nás usměřňují, abychom kráčeli pěkně v dvojstupu. Hlouček tvoří většinou muži, samozřejmě i

ženy, sem tam nějaká řeholnice, pár kněží. Dominikánům ve slušivých pluviálech vévodí hbitý stařík, dobrý osmdesátník, pater Vinklárek. Známy aktivista ze Svatého Jana v červené tlusté větrovce obchází a fotí průvod. Na tváři se mu zračí spokojenost. A když zrovna nenese kříž, tak tlačí před sebou kočárek. Podívám se do něj a co nevidím? Místo děťátka ležet v něm rudou růži. Jiný účastník z berounského vikariátu, tentokrát z Nižbora, je tak zahloubán, zřejmě do modlitby růžence za utracené životy, že mi stěží odpoví na pozdrav. Celkově jsem nás, Berouňáků, napočítal šest. Kdosi do megafonu předřikává něco na způsob křížové cesty. Nedá se přehlédnout ani pán v červeném saku s bílou šálou nemluvicí česky. Zřejmě se jedná o iniciátora této celoevropské ekumenické aktivity Wolfganga Heringa z mnichovského Centra pro život. „Červené sako“ mezi jiným řeklo do mikrofonu televizní redaktorky, že nám jde o vyjádření lásky k těmto obětem a že nám vlastně především jde o lásku. Neboť, kdo má v srdci lásku, nemůže zabíjet. Jdeme tedy. Každý nesa "svůj" bílý kříž. Ze strahovského nádvoří, podloubím na Pohořelec, přes celé Hradčanské náměstí. Dále Nerudovkou, v protisměru - žádné strachy, po celou dobu nám pěkně asistuje městská policie a zastavuje automobilový provoz. A lidé po chodnicích, většinou asi turisté, ponejvíce italské, koukají. Musím říct, že s úctou. Nezapomínám jediný projev nesouhlasu. Následuje Malostranské náměstí. Pak Mostecká ulice a Karlův most. Téměř na jeho konci se průvod zastavuje u sousoší ukřižování Krista. To již optimisté napočítali ke stovce účastníků - zbylé dvě stovky bílých křížů zůstaly smutně v dodávce na strahovském nádvoří. Zde organizátoři vybalí tři sta rudých růží - je to stejná

arithmetika, jakou jsem popsal výše. Růže rozdělí mezi účastníky. Pak je po jedné, vždy po

Kříže symbolizují nenarozené životy foto autor účastníkům. Koná se sbírka na další cestu mnichovského týmu. Tentokrát do Anglie, kde v lednu obdobným pochodem mají připomenout potracené děti po dobu 40 let trvajících potratového zákona v Anglii. Manifestace končí zpívanou mší svatou v latině s *Adeste fideles* a chorálem.

Jenom škoda, že nás nebylo více. Zřejmě informovanost o demonstraci nebyla dostatečná. Neboť považte, nenašlo by se v celé Praze tři sta lidí, kterým zabíjení nenarozených životů není lhostejné?

Takže ty, kteří tuto manifestaci nestihli a mrzí je to, zvu na jarní pochod pro život, který se uskuteční v některou sobotu kolem březnového svátku Zvěstování. Marián Fabian

Co se dělo:

Proběhlo ekumenické setkání berounských křesťanů

Ve středu 16. ledna se v kapli Povýšení svatého kříže sešli berounští katolíci s bratry a sestrami Českobratrské církve evangelické a Církve adventistů sedmého dne v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Setkání vedli společně P. J. Pecinovský, katolický vikář, a Dagmar Ondříčková, farářka Českobratrské církve evangelické v Berouně.

Téma Týdne modliteb navrhly církve v USA. Vybraly oddíl z listu apoštola Pavla do Soluně: Neustále se modlete, ve všem prokazujte vděčnost, to je totiž vůle Boží v Kristu Ježíši k vám.

Přítomní v tomto duchu meditovali a někteří vyslovovali svoje osobní modlitby. Setkání podle názorů přítomných křesťany obohatilo.

-vac-

Co se dělo: Tříkrálová sbírka

První tři krále jsem potkala v neděli 6. 1. na farním dvoře. Čekali jsme právě na odjezd do Loděnice na koncert, a najednou se objevila Majka a tři malí králové, pěkně oblečení do královských rouch a s nefalšovanými korunami na hlavách. Jako vystřižení z Ladových obrázků! Na zemi ležel sníh a králové se poněkud nekrálovsky koulovali a klouzali. Ale Majka si pochvalovala, že koledování s nimi je nejlepší, sotva je lidi vidí, hned roztají; nikdo ani nechtěl vidět pověření... Klukům jsme zazpívali koledu o třech králích, protože prý ji moc neznají. A pak šli všichni někam na náměstí, i s tím svým čemým vzadu, pokračovat ve sbírce.

V pondělí vpoledne jsem nepotkala tři krále, ale pana Sobotku. Cestou mi vyprávěl, jak u nich doma taky včera zazvonili tři králové, ale takoví už odrostlejší. Tak kolem dvaceti let. Zapůsobili na něho i jeho paní moc dobrým dojmem a moc je chválil. Prý bych mohla vypátrat,

kdo to byl, kam patřili! Vypátrala jsem – byli to naši katoličtí skauti, přesněji roveři. Za pár dní mi pan Sobotka přinesl svoji pochvalu pro ně dokonce písemně. Můžete si ji přečíst i vy! **-lf-**

Tři mladí muži

Bylo to první lednovou neděli, kdy u nás doma zazněl zvonek. Před našimi okny v přízemí stáli tři mladí muži s pokladničkou Charity. Byli dobrovolnými účastníky tříkrálové humanitární sbírky. Čím mne zaujali? Nebyly to ani děti, ani středoškolští studenti. Byli starší a byli to „chlapi“. Měli velmi dobré vystupování a dokázali kultivovaně vysvětlit, k čemu je sbírka zaměřena – k vybudování stacionáře.

*Tato epizoda mne vedla k zamyšlení. Více než padesát let jsem pracoval s mládeží, a to v tělovýchově a sportu. Stále se domnívám, že to bylo prospěšné. Jak mně přibývají léta, uvědomuji si stále více význam „občanské společnosti“, vyznačující se pluralitou zájmů a na ně navazujících činností. A zde, jako aktivní účastník a nyní i pozorovatel, si uvědomuji, že nabízené a zdůrazňuji prospěšné aktivity jsou zcela logicky účelové. Sledují své cíle, což snad nelze v převážné většině považovat za sobecké. Takový je život. ALE – pociťuji, že je málo prostoru pro něco, co bych označil jako univerzální duchovní nadhled. Necítím se kvalifikován k hlubokomyslným úvahám. Ale k této úvaze mne přivedli ti tři mladí muži. V neděli se odebrali od domu k domu s **konkrétním cílem** – pomoci jasně vymezené akci. A to je pro mladé lidi srozumitelná cesta k možnému si osvojení zmiňovaného duchovního nadhledu. Myslím se možná. Ale každopádně příklad tu je.*

Slavoš Sobotka

Svědectví: Ohlédnutí za adventní duchovní obnovou

Na začátku prosince se konala na Tetíně adventní duchovní obnova, kterou vedl zástupce našeho Pána pan vikář Pecinovský. Po adoraci v kapli jsme se přesunuli na faru, kde nás přivítaly sestry a maminka Jana.

Pan vikář začal trochu překvapivě: *“Řekneme si - je advent, tak honem musím něco udělat, musím být víc duchovně aktivní, víc se modlit, jet na obnovu, hlavně ať honem něco dělám. Je to sice hezké, ale takovéto „honění“ za aktivním duchovním životem nás může brzo unavit, tak jako fyzická práce.“*

Poté pan vikář vlídně pokračoval a dovolte mi, abych se s vámi podělila o několik svých poznámek... Nechme Boha, ať na nás pracuje, sami toho moc nezvládneme, Otec ví, co potřebujeme, podstatné v duchovním životě je to, co vykoná Bůh... Je třeba více tiché adorace... Pozvání *“pojd’, Pane, dál”*... Pán Bůh mluví potichu, ale když neslyšíme, musí „zařvat“, abydom si jeho přítomnost uvědomili a začali naslouchat...

Advent je čekání na příchod Boha mezi nás... Bůh chce být darem pro člověka a člověk může být šťastný, když pustí Boha k sobě... Bůh Ježíš je největším darem Vánoc... Nakolik je Bůh pro mě darem? ...Advent je snahou být darem pro druhé. Jsem darem nebo břemenem pro druhé? ...Advent, to je *“přijď, Pane Bože, chci Ti věřit”*. Tragédií našeho života se může stát, když nevěříme Bohu a chceme dělat věci po svém...

Máme jistotu. Jakou? Že nás Bůh miluje a že umřeme... Nic se neděje bez Boha, vše, i to špatné, je Boží výzvou, abychom se zamysleli... Bůh k nám mluví skrze jiné lidi... Kritika od jiných může být pro nás dobrá, může být od Boha... Bůh v dané situaci pošle člověka, kterého potřebujete...

Tak jsem seděla a zapisovala tyhle krásné, povzbuzující myšlenky. Pan vikář mluvil také o prorocích Jonášovi, Eliášovi, ale také o manželství a odpuštění. Bylo toho hodně a já jsem byla ráda, potřebovala jsem slyšet právě tato slova. Byla přímo od Boha pro mne. A mně bylo dobře. V době, kdy okolo sebe vidím a slyším hodně špatného, byla tato obnova oázou pro moji duši.

Ještě mi zbyly dvě malé, i když vlastně velké poznámky... *Ten, kdo věří v Boha, není nikdy sám... Bible je dopis, který nám napsal Pán Bůh. Máme ji v knihovně nebo po ruce?* ...Přiznám se, na stolku ji sice mám, ale zavřenou! Proto ji nechám otevřenou a nahlédnu

častěji, vždyť je to dopis od Někoho, komu na mně moc záleží. Má mě rád a nejen mě, ale nás VŠECHNY, ať už v něho věříme či nevěříme.

V podvečer jsme se zúčastnili mše svaté a poté zakončili naši obnovu. Vlastně ne!

Sestry nás opět pozvaly na pohoštění, které přichystaly, i když to měly za ztížených podmínek (vyměňovali jim okna). Přesto nás mile a přívětivě přijaly. Popovídali jsme si ještě krátce a pak jsme se rozjeli do svých domovů.

Děkuji všem, kdo měli na tomto odpolední účast. Taková setkání, pozastavení a obnovení jsou pro nás důležitá a dobrá. Bohu díky. -MzP-

Svědectví: ŽENICH A FRANCOUZŠTÍ TRUBADÚŘI

Vánoce z druhé strany “check pointu”. V Palestinské autonomní oblasti. Sem už z bezpečnostních důvodů Izraelci nesmějí.

Je asi něco mezi jednou a dvěma hodinami k ránu. Tma. Prosvětlovaná nevkusnými neony vroubícími příjezdovou silnici do Betléma. Po obou stranách silnice kráčí svižně dva pěší zástupy, uhýbající před projíždějícími taxíky. Je mírně nočně chladno, tak jako bývá v Čechách přibližně o dubnových nocích. Ovšem dubnově svěží zelenou travu, která povyskočila po posledních přeprškách, teď vidět není...

Jsme na pravé straně silnice. Tedy já a trubadúři. Trubadúři? Francouzští trubadúři! Takoví, co jdou a zpívají. Zpívají si do kroku a zpívají Bohu. A je to zpěv odvahy i chvály. Radosti i naděje a víry. Je to zpěv se vztyčenou hlavou, zpěv těch, kteří vědí, že jsou svobodní, protože přichází Ženich. Ten, který osvobozuje! Je to oslavná píseň, která má říz a šmrnc! Je to píseň trubadúrů, kteří jdou, kráčí, postupují, běží vstříc...

Vlevo se pohybuje druhý zástup. Je o mnoho delší. Rozeznávám v něm své přátele. Vesele na sebe máváme. Mí němečtí luteránští spolužáci, s nimiž tu letos sdílím mnohé krásné i obtížné... (I oni budou mít dnes a zítra ve škole absenci.) – Jdeme po různých stranách silnice, přesto však ke stejnému cíli. Je dobře, že jsme tu spolu a o chvíli později si popřejeme krásné svátky...

Náš zpívající zástup je teď ale rychlejší. Odbočujeme do postranní ulice ve svahu. Potkáváme ty, kteří se vracejí z půlnoční... A pak už je vidět i baziliku Narození. Sestupujeme (teď již tiše) z pomalu se vyprazdňujícího vlevo položeného katolického kostela sv. Kateřiny do jeskyně sv. Jeronýma. A odtud procházíme ještě kousek dál. Až k místu, kde je dnes na kameni rozprostřena stříbrná hvězda. Tady už nejsme v zástupu, ale každý sám za sebe. Sklonění před ohromným tajemstvím Božího vtělení.

Dlouho. Tiše. V úžasu. Objímání Tím Nekonečným, který sestoupil...

A pak pár kroků odtud slavíme mši. Francouzsky. (Chtěla jsem se s tímhle prostředkem komunikace romanizovaných západních Franků trochu seznámit, až se vrátím do Čech. A ono by se to hodilo už tady!) K tomu, aby zpívalo srdce, však není třeba řeči...

Pod deku se zachumlávám až něco před šestou, abych už po pár hodinách byla účastna božihodové slavnostní liturgie. – „*Spolu se Sebou samým nám sestoupil darovat milost a pravdu (~J 1,14),*“ ... jak je mi tlumočeno z francouzštiny do hebrejštiny... Syn Otce, plný milosti a pravdy... Ženich, jehož slávu opěvovali francouzští trubadúři, a já se k nim připojovala... Přítel, který přichází, aby pomáhal najít cestu životem a aby daroval sám Sebe, to jest aby daroval skutečný Život...

Stále mi ještě v uších zní ta píseň oněch svobodně putujících a Ženichovi zpívajících trubadúrů, těch, kteří jdou, kráčí, postupují, běží vstříc...

Tak takové tu tedy jsou Vánoce. Pro vás, kdo jste se ptali...

Pavla Edita Herciková
(pedagog Svatojánské koleje, nyní studující v Jeruzalémě)

Cesty Cesty Cesty

V rámci vyhodnocení čtenářské ankety jsme připadli na myšlenku postupného představování rodin z Berouna a blízkého okolí. Mluvilo se o nově přistěhovaných, kteří se mohou cítit uprostřed nás osaměle. Přestavovat ale samozřejmě můžeme a hodláme i starousedlíky, aby noví spolubratři zas poznali nás... A protože shodou okolností redakci propůjčila své síly nová spolupracovnice, hned jsme toho využili a domluvili se na nové rubrice. Při uvažování nad otázkami se neustále nabízelo téma cesty - cesty k nám do farnosti, cesty manželů k sobě... a konec konců nejdůležitější životní cesty - za Bohem... Děkujeme prvním odvážlivcům, děkujeme za spolupráci autorce Ireně. A přejeme této rubrice, aby byla "k něčemu", doufáme, že i skrze ni se navzájem v naší rozrůstající se farnosti ještě více sblížíme. A ještě poznámku: Jste tu noví? Prosíme, nestyďte se nám třeba i přihlásit, ozvěte se nám, rádi vás poznáme☺. Telefon a nebo ještě raději e-mail na členy redakce naleznete v tiráži na konci zpravodaje. -red-

Cesty Jany, Richarda a Honzíka KUBELOVÝCH, Loděnice – Jánská

Kdo jsme?

Jana: Pocházím ze Strání, malebné vesnice na pomezí Bílých Karpat. Po studiích na VŠ chemicko - technologické v Praze jsem nastoupila do firmy Aroma Praha na pozici parfuméra, jehož náplní je tvorba parfémových kompozic pro kosmetický a drogistický průmysl. V současnosti si užívám mateřské dovolené.

Richard: Moje kořeny jsou rovněž ve Strání, ale dětství jsem prožil v Žatci a následně v Praze. Již dvanáct let pracuji jako lékař na ortopedickém oddělení ve Vojenské nemocnici ve Střešovicích.

Syn Honzík: Je naším rodinným pokladem už téměř 20 měsíců.

Jaké cesty nás svedly dohromady?

Jana: Známe se od raného dětství. Richard jezdil každoročně na prázdniny ke své babičce, která bydlela vedle nás. Už jako malá školačka jsem na něm mohla oči nechat. On však měl v té době úplně jiné zájmy. S hrůzou a odporem jsem vždy pozorovala lahvičky plné nejružnějších pavouků, brouků a much, které mně přes plot s nadšením ukazoval a popisoval... Brr... Později jsem ho kromě hmyzu začala zajímat také já. Začali jsme spolu chodit, když mi bylo 18 let. Po šestileté známosti jsme se rozhodli pro společný život.

Kudy vedly naše cesty do farnosti Loděnice?

Po ukončení studií jsme zůstali v Praze, kde jsme vydrželi pět let a pak se začali poohlížet po jiném bydlení, kde by se dalo zahradničit a samostatně hospodařit. Kamarád z Berouna se při jedné příležitosti zmínil, že na Jánské se prodává dům. Přestože byl v žalostném stavu, ani na okamžik jsme nezaváhali. Letos v létě to bude již šest let, co jsme zde zakotvili. Považujeme to za jeden z mnoha velkých darů, které nám Bůh nadělil.

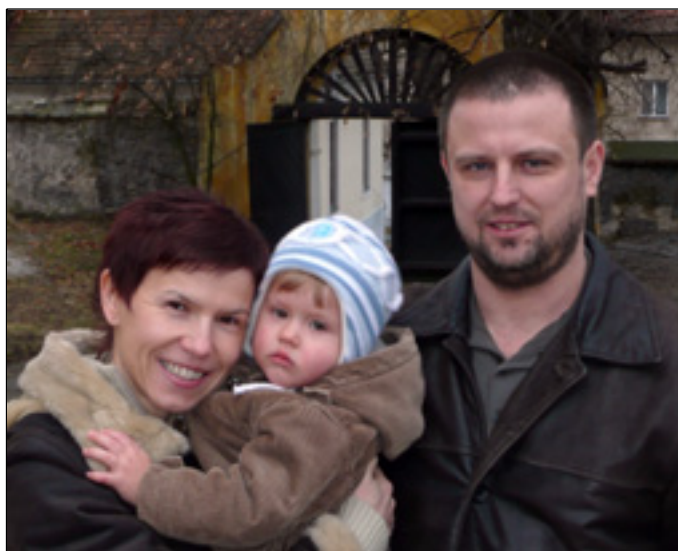

foto Irena Zálešáková

Jaká byla naše cesta k víře?

Oba pocházíme z křesťanských rodin, kde víra a její praktikování jsou neoddělitelnou součástí každodenního života. V klíčovém období života, kdy se každý ptá sám sebe, proč to dělá a jaký to má smysl, jsme se oba přesvědčili o tom, že by bylo velmi pošetilé a slepé vydat se někam jinam a k někomu jinému, než je náš všemohoucí Tvůrce.

Ptala se Irena Zálešáková

Píšete nám: Pevnou střechu nad hlavou

Letos více než kdy jindy je znát, že střecha je to nejdůležitější, co kdy člověk vynalezl a zkonstruoval pro své obydlí. Stačí, aby se některé ministerstvo rozhodlo, že je třeba v zájmu státních financí zvýšit DPH na stavební práce a stavebniny, a náhle se to všude začne hemžit tesaři a pokrývači, klempíři a zedníky. Zkrátka, když je třeba rychle provést nějakou řádnou rekonstrukci, první, co správný hospodář zkontroluje je, zda mu neteče střechou. A tak, zima nezima, střechy se rozebírají, překládají a budují, a ti, co už je mají pevně nad hlavou, tím upřímněji soucítí s těmi, co se marně snaží bránit svá stavení před deštěm a větrem plachtami, všelijak vyvěšenými a zatíženými cihlami.

V Hýskově na tom nejsme jinak, a dokonce jsme se na sklonku letošního roku pustili do té největší střechy co máme, která příkrývá a chrání kostel Narození Panny Marie. Ještě není hotová, ale vzdor počasí pomalu ale jistě získává svoji novou tvář. Právě s onou ochranou to totiž v posledních letech již nebylo příliš slavné, do střechy zatékalo a její havarijní stav byl vlastně jedním z podnětů, které rozhýbaly celkovou rekonstrukci stavby, s níž místní občanské sdružení TAJDOM započalo před pěti lety. Přes tuto naléhavost jsme ale nové zastřešení museli odkládat. Rekonstrukce střechy je náročná pochopitelně nejen technicky, ale i finančně. Špatný stav krovů sice zpětně potvrdil, že již před lety bylo na výměnu některých trámů pozdě, ale peníze se podařilo shromáždit právě až v roce letošním. Více než šest set tisíc si vyžádala nejen nová střešní krytina, část krovu, ale i další součásti střechy, jimiž se její tvar opět vrátil k původní podobě z poloviny 19. století (střecha tak bude opět osazena šesti vikýři), nebo bude doplněn o stavebně nezbytné součásti, novými měděnými okapy. (Jen pro informaci některých nemnohých z nás: měď bude v nedosažitelné výšce přecházet doplastu!)

Občanské sdružení TAJDOM se rekonstrukci zdejšího svatostánku věnuje již řadu let, a za tu dobu se podařilo nejen provést mnohé, co bylo v našich stavebních plánech, ale zároveň, a snad především, představit obci a blízkému okolí projekt rekonstrukce jako širší, vpravdě obecní aktivitu. Myslím, že dnes je již v Hýskově jen málo těch, kteří by se nějakou formou nepodílel na opravě kostela. Mnozí se účastnili bezprostředně na jednotlivých pracích, poskytli rekonstrukci svoji podporu formou finančního či věcného daru, podíleli se na organizaci akcí, jejichž výtěžek byl využit k rekonstrukci. Často byl ale tento podíl třeba i nepřímý, kdy sousedy a příznivce Hýskova oslovily svébytné akce, které

Pohled na hýskovský mariánský kostel foto av

však byly přes své organizátory tak či onak provázány a „zastřešeny“ projektem rekonstrukce, aby nám do naší malé, ale věřím, že pevné stavby obecní pospolitosti, nezatékalo.

A tak můžeme postupně pozorovat vzrůstající zájem, účastenství, které svědčí o tom, že si stavba a její rekonstrukce získala pozornost, že k sobě dokázala přitáhnout zájem či alespoň vzbudit zvědavost. V minulých dnech se na mě obrátil jeden postarší soused s pochybností, zda ty nové vikýře na kostelní střeše byly i v minulosti. V mládí prý ministroval, ale na žádné vikýře si nemůže upamatovat. Pochopitelně, protože byly pouze na původním kostelu v 19. století a zrušila je již první rekonstrukce střechy na přelomu století. Ale i tato drobná rozmluva mě přesvědčila o tom, že si lidé stavby nejen všímají, že v nich probouzí vzpomínky, pocity i onu již řešenou zvědavost. Další příklad, na počátku naší snahy před pěti lety nám paní starostka řekla, že v kostele nikdy nebyla, jeho rekonstrukce je záležitostí církve a obec nám sice nebude v rekonstrukci nijak bránit, ale rozhodně nemůžeme očekávat finanční podporu. Dnes je i v tomto ohledu situace jiná, a my se můžeme spoléhat na pravidelnou, významnou finanční podporu z obecního rozpočtu. Po mém soudu je to otázka důvěry v projekt, jeho životaschopnost a smysluplnost, v organizátory a jejich zodpovědnost a vytrvalost. Důvěra je křehká věc, a pokud se nám ji podařilo alespoň trochu vzbudit a získat u dříve nedůvěřivých a zaujatých, je její zachování jen dalším závazkem. Před několika týdny daly dvě obyvatelky Hýskova popud k dalšímu kolu sbírky ve prospěch rekonstrukce, kde se sešlo více než dvanáct tisíc korun. To nejsou malé peníze. Zvláště když si uvědomíme, že lidé měli v průběhu posledních let již několik možností přispět. A přesto jsou ochotni přispět opakovaně i dnes. Věřím totiž, že to nejsou peníze zbuřdarma vyhozené. My jsme o tom pochopitelně přesvědčeni také.

Občanské sdružení TAJDOM přejeme všem lidem dobré vůle, aby jejich střechy nejen v nadcházejícím roce byly pevné a spolehlivé.

Vratislav Doubek

Svědectví: Prázdný džbán Bůh naplní

Před sedmi lety jsme chodili do Řevnic k P. Pecinovskému na katechismus. Pak ho přeložili do Berouna a my jsme po čase do Berouna jeli něco vyřizovat, a tak jsme si s manželem řekli, že ho na skok navštívíme, jak se mu daří v novém působišti. Tak jsme zašli na faru. Byl unavený, měl hodně práce se stěhováním a dalšími povinnostmi. Nicméně nás vlídně přijal a ještě ve dveřích té pětiminutové návštěvy mi nabídl, jestli nechci jít studovat VOŠP do Svatého Jana pod Skalou. Nechápatě jsem na něj koukala. Neznali jsme se tak dobře, aby věděl o mých zájmech a nezájmech. V tomto případě nezájmech, pracovala jsem v úplně jiném oboru a navíc jsem zrovna byla na mateřské s ročním synem a chystali jsme se mít další dítě. "Asi je toho tady na něj fakt moc, že mluví takhle z cesty", pomyslela jsem si soucitně. Nicméně cestou z Berouna mě manžel donutil se aspoň v tom Jáně zastavit. Nikdy jsem tam předtím nebyla, teprve jsme se na Berounsko stěhovali. Vešla jsem těmi obrovskými těžkými dveřmi a zůstala překvapená. Vybavil se mi nedávný sen, kde stojím na schodišti a

ilustrační foto redakční archiv

pode mnou na chodbě korzují studenti v chodbě křížového tvaru, že tam procházím různými dveřmi... Až na detaily to byla tato chodba. Tak jsem směle vyrazila pro informace o studiu. Když jsem se dozvěděla, že je třeba na přijímačky angličtina a ke studiu klavír, tak jsem tu přihlášku odložila a dál se tím nezabývala. Za půl roku druhé miminko ještě nebylo. Já jsem najednou kolem Vánoc cítila nějaký velký vnitřní neklid. Při úklidu jsem našla přihlášku. Tak jsem si řekla, že za to nic nedám, když se půjdu podívat na Den otevřených dveří.

Bylo to už k večeru a byla jsem tam snad poslední. Po prohlídce školy jsem tam pak ještě chvíli zůstala stát ve zšeřelé chodbě a najednou jsem ucítila jakési jasné sdělení. Cítila jsem to jen pár vteřin, těžko se to popisuje, ale pokud mám použít nějaké přirovnání, cítila jsem, že jsem prázdný hliněný džbán, nádoba pevná, ale prázdná, vyliťá, kterou Bůh hodlá naplnit svou milostí. Byl to velmi intenzivní pocit, kdy jsem cítila, že přesně sem mě Bůh vede. Za měsíc jsem otěhotněla, nicméně na přijímačky jsem šla, udělala jsem je a studium začalo. Na začátku prvního ročníku se mi narodila dcera. (Moje úžasná mamka každý měsíc v jakémkoliv počasí celý rok chodila s malou kolem školy a každé 2 hodiny mi jí nosila na kojení.) Neměla jsem klavír coby nezbytnou pomůcku ke studiu a manžel přišel o práci, takže nebyly ani finance na pořízení klavíru. Modlila jsem se, aby mi Pán nějak pomohl. Dala jsem si inzerát do Katolického týdeníku a ozval se mi nějaký pán z Teplic, že si pronajal dílnu a na chodbě mu tam leží starý klavír, kterého se potřebuje zbavit. Za dva dny stál v našem obýváku klavír za necelé 2 tisíce korun i s dovozem. Paní ředitelka Fellnerová mi snížila školné, a tak jsem ve studiu mohla pokračovat. Cítila jsem tak neuvěřitelně silně, že to je cesta, kterou mám jít, že jsem nepochybovala, že studium dokončím i s třemi dětmi (třetí se mi narodilo ve 4. ročníku). Celé ty čtyři roky provázela spousta "náhod", které mě neustále ubezpečovaly, že Bůh velmi vytrvale a intenzivně vede cestu mojí a mé rodiny. Podrobnosti vynechám, neboť by jich bylo mnoho. Musím říct, že nikdy jsem ve svém životě necítila tak silné a intenzivní Boží působení jako právě během těch čtyř let.

Po skončení studia jsem šla za vše poděkovat Pánu do školní kaple a v tu chvíli se mi vrátil pocit hliněného džbánu, na který jsem během doby zapomněla. Jenže ten džbán už nebyl prázdný, on doslova přetékal! Škola v Jánů mě totiž velmi změnila, vnitřně obohatila, zásadně ovlivnila mé postoje a názory, nasměrovala mě, potkala jsem díky ní spoustu zajímavých lidí, a velmi mi pomohla se přiblížit k Bohu. Napsala jsem trochu abstraktní pojem škola, ale mé díky patří jak Bohu, tak všem těm úžasným a vstřícným pedagogům a především paní ředitelce Fellnerové.

Zkrátka bylo to období, které se velmi těžko slovy popisuje, protože bylo plné prožívání a setkávání jak s lidmi, tak sama se sebou, ale především s Bohem a jeho vůlí. A za to jsem nesmírně vděčná.

Srdečně zdraví Irena Zálešáková, Vysoký Újezd

Ze života svatých

Sv. Petr Damiani

(21. února)

redakční archiv

Narodil se roku 1007 v Ravenně, záhy osiřel a vychovával ho jeho bratr Damiani. Jeho jméno si později z vděčnosti přidal ke svému. Byl mimořádně nadaný a vyučoval se skvělými výsledky v Parmě i Ravenně. Tento světský život ho však neuspokojoval. Proto v osmadvaceti letech vstoupil do kláštera ve Fonte Avellana a tam na sebe brzy upozornil, jak svým ukázněným životem, tak

poučnými výklady Bible. Jeho první kniha byla o svatém Romualdovi, jehož památka a duch zde dosud žily. Petr byl životem sv. Romualda ovlivněn na celý život. Mniši si ho zvolili za svého představeného a opati mnoha klášterů se na něj obraceli o rady. Nově organizoval Fonte Avellana a sepsal v tom smyslu i řeholi. Mniši se pod jeho vedením cítili šťastni.

Pověst o jeho svatosti se donesla až do Říma. Papež Řehoř VI., kterému šlo o reformu církve, si pozval za rádce mnicha Hildebranda (budoucího Řehoře VII.) a Petra Damiani. Tito dva velcí reformátoři se shodli v tom, že je nutno rázně postupovat proti nešvarům. Lev IX. jmenoval Petra Damianiho kardinálem kurie, avšak preláti, proti nimž vystupoval, usilovali o omezení jeho pravomoci. Později však byl Petr Damiani zvolen Kardinálem biskupem v Ostii blízko Říma. Vedl i nadále neúprosný boj proti škůdcům církve. Roku 1059 se zúčastnil římské synody a pak byl poslán do Milána, aby zde naplnil závěry této synody. Působil úspěšně i v jiných vysokých funkcích, třeba jako papežský legát u Jindřicha IV. ve Frankfurtu. Odtud jel vyřešit církevní záležitosti do Monte Cassina. V pokročilém věku se vrátil zpět do milovaného Fonte Avellana. Po jeho smrti v roce 1072 po něm zůstalo mnoho traktátů, dopisů a významných děl, jako Život svatého Odilona z Cluny. Z tohoto bohatství čerpali jeho následovníci. -vac-

W našem nejstarším písemuictví **Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš...**

Druhá nejstarší píseň v našem jazyce národním. A to dokonce ta „první nejstarší“ – *Hospodine, pomiluj ny* – byla možná původně staroslověnská. To by znamenalo, že chorál *Svatý Václave* je vůbec první a nejstarší naše duchovní píseň v češtině.

Kdo ji mohl složit? Neznámý duchovní, mnich, dobrý hudebník... možná to všechno v jedné osobě. Skladatel chtěl oslavit svatého Václava jako vévodu, který byl sice původně kníže tady na zemi, ale už je chápán jako věčný panovník Čech... Má za nás, za svůj národ a českou zemi, prosit Boha, Svatého Ducha, utěšitele a přímluvce. Svatý Václav je ve službě u dvora nebeského Krále, mezi nebeskými dvořany, blažený ve věčném životě, a jeho národ ho prosí o přímluvu, pomoc a smilování, o útěchu pro smutné. Duchovní rozměr písně lze vnímat zvláště silně i v slovech „nedej zahynutí nám ni buducím“. Tím se nemyslí fyzická smrt, ale pozbytí spásy a věčného života. Také výraz „dědic české země“ má trochu jiný význam – je to ochránce, patron Čech.

Svatováclavský chorál je ve srovnání s písní *Hospodine, pomiluj ny* mnohem složitější, skladatel používá různé básnické prostředky (rým, asonanci, epiteta), jednotlivé představy člení do slok. I po hudební stránce je složitější; jedná se o stejný typ písně kyrieelisonové, ale je výraznější a najdeme v ní už typické prvky chorální melodiky. (Melodie byla ovšem jiná, než jakou zpíváme dnes.) Je možné, že píseň měla původně jen jednu sloku, ale nejstarší zápis z poslední čtvrtiny 14. století už obsahuje sloky tři. Někdy v předhusitské době se třísloková verze začala rozrůstat na pět a ještě později v 15. století na devět slok.

První zápis textu pochází z doby Karla IV. – v sedmdesátých letech 14. století ji zapsal do své kroniky **Beneš Krabice z Weitmile** a pokládá ji zde už za píseň starobylou. Svatováclavský chorál musel tedy mít v časech císaře Karla velmi dlouhou tradici. (Notace byla zapsána až za

Z berounského kostela **foto av**

vlády Jiřího z Poděbrad.) Hudební forma, v jaké se dochoval, i pojetí sv. Václava jako pozemského vojevůdce a nebeského dvořana, vítězího nad nepřáteli těla i duše, ukazují na vznik ve 12. století. Ale není prý vyloučen ani starší původ! Od 12. stol. se množí zprávy o zázračném zásahu sv. Václava ve válečných střetnutích s německými vetřelci, rozvíjejí se pouti ke světcovu hrobu a čeští duchovní i vládnoucí dynastie hledají v mučedníkovi oporu. R. 1368 byla píseň obdařena odpustky a o pár let později už se o ní zmiňuje uvedený kronikář. V 80. letech 14. stol. se objevuje další zápis v tzv. **Milíčovském sborníku modliteb**, samozřejmě již ve spřežkovém pravopise. Raději si tehdejší znění přepíšeme do pravopisu dnešního:

Swaty Waczlawe
wewodo czefke zemye
knyeze naff
pros za ny boha
fwateho ducha!
Kyryeleyfon!
Nebefket geft dworftwo krafne
blazye tomu ktoz tam pojde
w zywoť wyeczny
ohen yafny
fwateho ducha!
Kyryeleyfon!

Svatý Václave
vévodo české země
knieže náš
pros za ny Boha
Svatého Ducha!
Kyrieleison!
Nebeskét' jest dvorstvo krásné,
blazě tomu, kdož tam pójde
v život věčný,
oheň jasný
Svatého Ducha!
Kyrieleison!

Čtvrtá až devátá sloka jsou později zapsány např. v **Roudnickém kodexu**. Jisté je také, že v průběhu 14. století se chorál velmi rozšířil. R. 1408 povolila synoda, že mohou být v kostelích zpívány písně **Svatý Václave, Hospodine, pomiluj ny, Buoh všemohúcí a Jezu Kriste, šcedrý kněže**.

Píseň Svatý Václave se i později těšila velké úctě, hlavně když šlo o nějaké velké dějinné události. Překvapením možná bude, že si jí vážili husité a její verše si údajně psali na své pavězy. Jiří z Poděbrad jí byl uvítán po zvolení králem českým r. 1458. Zpívala se jako projev odporu proti cizákům, byla symbolem právní existence českého státu i v dobách cizí nadvlády. Jezuita **Bohuslav Balbín** končil svou památnou latinskou **Obranu jazyka českého** veršem *Nedej zahynouti nám i budoucím!* A například hudební skladatel **Josef Suk** v pohnutém r. 1914 napsal **Meditaci na staročeský chorál Svatý Václave**. Před druhou světovou válkou píseň pro změnu inspirovala některé české básníky, např. **F. Halase** v básni **Praze**.

Sv. Václav foto av

-lf-

PiDivadlo aneb Byli jsme "na Janě"

K KLUB
BEROUN

Dostali jsme osobní pozvání od jednoho z herců na premiéru hry "Zpátky na stromy" Reye Lewise, na loutkovou hříčku plnou gagů a legrace, při které se baví malí i velcí. Nevychloubáme se☺, tím loutkohercem je Jana Čaplová, kterou mnozí znáte mimo jiné také jako autorku i protagonistku divadélek na faře.

Setkání evropských opolídí s africkými **foto av**

vynálezy otce rodiny Edwarda, odsuzovali strýčka Venu, který zpátečnický velel “zpátky na stromy” a spolu s mámou Milicent/Janou vychutnávali objev pečeného “šavlozubího”...

Chechtaly se stejně naše děti jako jejich tatínkové (samo, že i maminky☺). Bezkonkurenčně celé hlediště svým řehotem však rozesmával šestiletý Míša. Do rodinného hláskosloví se okamžitě dostaly repliky: *Alice, kde je Alice? Takže škrtám!* (statistika nočního úbytku), *Nějak mi v noci napršelo do kalhot...* a *Do křupava, miláčku, do křupava!* Nerozumíte? Pochopíte! Zajděte si na představení. Nyní po premiéře se sice hraje v 19 hodin večer, ale zase není problém s lístky a místy. Únorovou příležitost budete mít v pondělí 4. 2. a 18. 2. též od 19 hodin. Nebojte se všedního dne, hra není dlouhá a naše děti ráno vstávaly do školy s nadšenými zmňovanými “hláškami”. Stálo to za to!

A pokud byste chtěli přece jen odpolední představení, pak můžete Janu Čaplovou vidět hrát v připravované hře *Kocour v botách*, která se hraje 2. 2. a 3. 2. vždy od 14 a od 16 hodin a pak 16. 2. též ve 14 a 16 hodin. Vstupné 70 a 40 Kč (na večer 90 a 40), lístky lze zamluvit na tel. 233 375 706 -707; adresa: PiDivadlo, Letohradská 44, Praha 7 - Letná (u Technického muzea), www.pidivadlo.cz. Hodláme uspořádat další klubový výjezd na některé z představení, chcete-li, dáme vám vědět a můžeme vyrazit společně, ozvěte se na tel. 602 945 017, zašleme vám info formou sms a domluvíme se.

-iva- *Loutkoherci studentského PiDivadla, (Jana třetí zleva)* **foto av**

Masopustní Eldorádo

Chvála Bohu, máme to šťastně za sebou☺. Všichni jsme se i letos těšili na každoroční Masopustní veselí pro děti i dospělé v restauraci Eldorádo na Jarově. I letos jsme byli trochu rozechvělí - jestli bude “účast”, povede se program a podobně. A za sebe musíme říci: máme dobrý pocit...

Hádejte, co to klaun dělá, ryby totiž neloví... (Nahazuje mušku!) foto av měli kam skočit pro motorovou centrálu a aspoň mikrofon pro klauna fungoval. Rozvodné závody nám pak střídavě blikaly, ale zábavě to už nevadilo

Klaun přivítal přítomné (některá z batolat raději zůstala zpočátku za dveřmi, než přišla na to, že klaun znamená srandu ☺) a pak bavil děti i dospělé nepřetržitě dvě a půl hodiny a ještě kousek (smekám jeho vlastní hučku). Nejprve představil všechny masky - ve skupinách, bylo jich 40, 50 včetně dospělých maškar. Námořníci i piráti, kladní - Robin Hood, cowboy a Hloupý/á Honza, i záporní hrdinové - terorista, strašák; dračí král a draci, ostatní zvířata - kuřata i tygři pospolu jak u Izaiáše, úplní Karafiátovi broučci a berušky včetně uplakané broučinky; Večernice a jiné princezny z pohádek, květinové a další víly z lesů, vod i strání, čarodějnice a černokněžníci, robot, či vlastně kosmonaut, vojáci, šestileté mimino... a spousta dospělých civilistů. (Každoroční statistiku si nemohu nechat ujít.) Při promenádě masek si Klaun s každým zapózoval (" Já se rád fotím") a pak už začal roztáčet kolotoč her - Kdo praskne balonek, kdo udrží místo na židli, kdo trefí kuželky a různé další závody. Intermezem byla tombola, ve které vyhrál každý (jak jinak vysvětlit dětem, že tento los nevyhrává☺), tedy bylo lístků stejně jako cen - 120, a přesto prý se nedostalo na všechny. Příště musíme omezit počet losů na jedince (jak jinak vysvětlit dětem...). *Clown* pak učil děti tančit (při krouživých kreacích pomáhala indická břišní tanečnice "po dvaceti letech") a nakonec rozdával ceny. Vyhrály víly Simča a Dáda, Kalimero Ad'a a Večernice Ema v závěsu s dráčkem Aleškem a kuřetem Betty, které s Klaunem neohroženě vedlo pípací dialog, první místo získala úplně doopravdická malá čarodějnice Maruška. Z dospělých byl oceněn nepřehlédnutelný pirát, Jack Sparrow. Pardon, *kapitán* Jack Sparrow. Jak by taky ne, vždyť byl *opravdový*. Možná ho přilákal gobelín na zdi sálu, který propaguje Jackovo oblíbené pití,

Jack Sparrow a další foto D. Průša st.

možná ho sem zavály komplikace, které se v jeho životě neustále objevují, projevují a zase odcházejí, nebo kompas, který ukazuje směr jeho přání... Nevíme. Jisté je, že divoká hudba, kterou z pódia pomáhal produkovat vojákoví v úplně blembacím blembáku (nesedící helma, *pozn. překladatele*) nakonec nerozhýbala jen málokoho (i helma chytla rytmus). Tančili jsme, dokud nás nevyhnala žízeň či hlad do předsunuté hospůdky nebo ospabst miminek domů.

Tak zase za rok na shledanou! Určitě zase v restauraci Eldorado... Až druhý den po maškarním jsme pohřešili digitální fotoaparát v pouzdru (*tragédie* pro rodinu i pro zpravodaj☺) a rozjeli se zpět na Jarov. Majitelka nás už očekávala. Prý ležel na schodech - spadl asi při přenášení hor krabic či vypadl ve zmatku z auta. Nikdo ho neodnesl, až zeť majitelky ho našel... Jsme rádi, že nám tato historka nejen nepokazila dojem z maškarního candrbálu, ale dokonce upevnila v přesvědčení, že na Jarov se budeme rádi vracet. Uvažujeme zde i o dalších akcích, například o promítání či koncertu. Co myslíte, přijedete?

Iva Vašků

FARNÍ CHARITA BEROUN

Seydlovo nám. 24 Beroun 266 01 tel: 311 622 422

✿ Poděkování

Dovolte mi, abych poděkovala vám všem, kteří jste se jakkoli podíleli na pořádání a realizaci Tříkrálové sbírky, jmenovitě děkuji Lence Čaplové, skautům a všem vedoucím skupinek. Výtěžek sbírky je zaslán Arcidiecézní charitě, která cca 70 % sbírky vrací ve prospěch projektů Farní charity Beroun. Děkuji samozřejmě také všem, kteří jste na Tříkrálovou sbírku přispěli. Výše sbírky činila celkem Kč 21 264,50, předpokládaná vrácená částka by měla činit cca Kč 13 822,-.

Děkuji všem, kteří nám modlitbou, finančně, materiálně i jinak pomohli, a prosíme i nadále o vaši přízeň. Velmi ji potřebujeme.

*S. M. JUDr. Jana Cívínová
ředitelka FCH Beroun"*

Vydáváme se na další cestu...

V prosincovém čísle našeho zpravodaje jste se mohli dočíst o konání skautského střediskového sněmu, na kterém bylo, mimo jiné, zvoleno nové vedení střediska Radost a naděje. Ale aby vedení neboli středisková rada byla kompletní, bylo nutné oslovit a jmenovat některé členy střediska. 16. prosince 2007 před koncem mše svaté proběhlo oficiální jmenování do funkcí.

Oficiální jmenování v kostele sv. Jakuba foto J. Hazuka

Duchovní zpravodaj - **S. M. Michaela OP (Monika Lokvencová) - Brčko**

Hospodářka - **Marie Hlaváčková**

Výchovná zpravodajka pro dívčí kmen - **Eva Hazuková - Viki**

Výchovný zpravodaj pro chlapecký kmen - **Jan Franta - Frantík**
 Vůdkyně pro dívčí kmen - **Marie Stielová - Myška**
 Vůdce pro chlapecký kmen - **Pavel Schoberle - Mauglí**
 Vůdce pro kmen Rovers a Rangers - **Milan Vaněk - Veverčák**
 Vůdce kmene Oldskautů - **Tomáš Petříček - Ninja**

Žádná z funkcí, ať už volená nebo jmenovaná, není finančně ohodnocena. Je to služba vlasti, bližním a Bohu.

Chtěla bych velice poděkovat všem, kdo se podílejí na chodu našeho střediska. A popřát hodně síly a velké zapálení pro skauting. Čeká nás dlouhá cesta...

Hanka Burešová - Hanýsek
nová středisková vůdkyně

L. P. 2008

Mnoho štěstí, radosti, naděje a Božího požehnání v novém století světového skautingu 2008 - 2108

Přeje skautské středisko Radost a naděje.

POZDRAV: Milí přátelé, vážení farníci, pane vikáři,

dovoluji si využít možnosti oslovit vás prostřednictvím Farního zpravodaje. Nevím, zda se mi podaří vyjádřit vše, co mám na srdci a co stále cítím. Je to především vděk. Přistěhovala jsem se s dětmi Klárkou a Jindřichem do Hýskova v roce 2001 a zažili jsme vřelé, srdečné přijetí vás, berounských kněží i farníků. Nikdy jste mně, ani mým dětem nedali v nejmenším pocítit, že jsme neúplná nebo dokonce rozvrácená rodina. Naopak, vaše velká rodina nám umožnila zažít radost, bezpečí i nezištnou pomoc. Měli jsme možnost jen tak pobýt v kruhu prima lidí, kteří nám nabídli kvalitní přátelství. Mnoho jsme se od vás naučili a bylo nám mezi vámi opravdu krásně.

foto av

Domnívala jsem se, že naše opakované stěhování je už u konce a že Beroun je náš definitivní domov. Ale "člověk mění, Pán Bůh mění". V minulém roce Klárka vyměnila pracoviště v Praze za Hradec Králové, kde hodlá se svým partnerem vytvořit společný domov. Já jsem se provdala za Pavla Hotmara, který se svými dětmi Aničkou a Vojtou bydlí v Táboře. Já trávím všechny volné chvíle se svojí novou rodinou v Táboře, pracuji zatím v Praze. Přes všechny tyto pro nás radostné změny, dříve nebo později bychom měli vyřešit naše společné stanoviště, a to v současnosti chápeme jako nejtěžší povinnost. Ať to bude Tábor, Praha nebo Beroun, jenom já vím, kde je kus mého života a kus mého srdce. Mezi vámi.

Stále vděčně vzpomínám. Spojuji se s vámi v modlitbě a těším na chvíle, kdy budu moci zavítat mezi vás. Ráda se také setkám s vámi ve svém současném místě pobytu.

Díky vám, lidem dobré vůle! Díky Bohu!

Marie Hotmarová - dříve Nováková

FARNÍ KNIHOVNA

**Otevřena každou
 neděli v SUDÉM týdnu
 10.30 - 11.15 hodin
 Fara - přízemí vlevo**

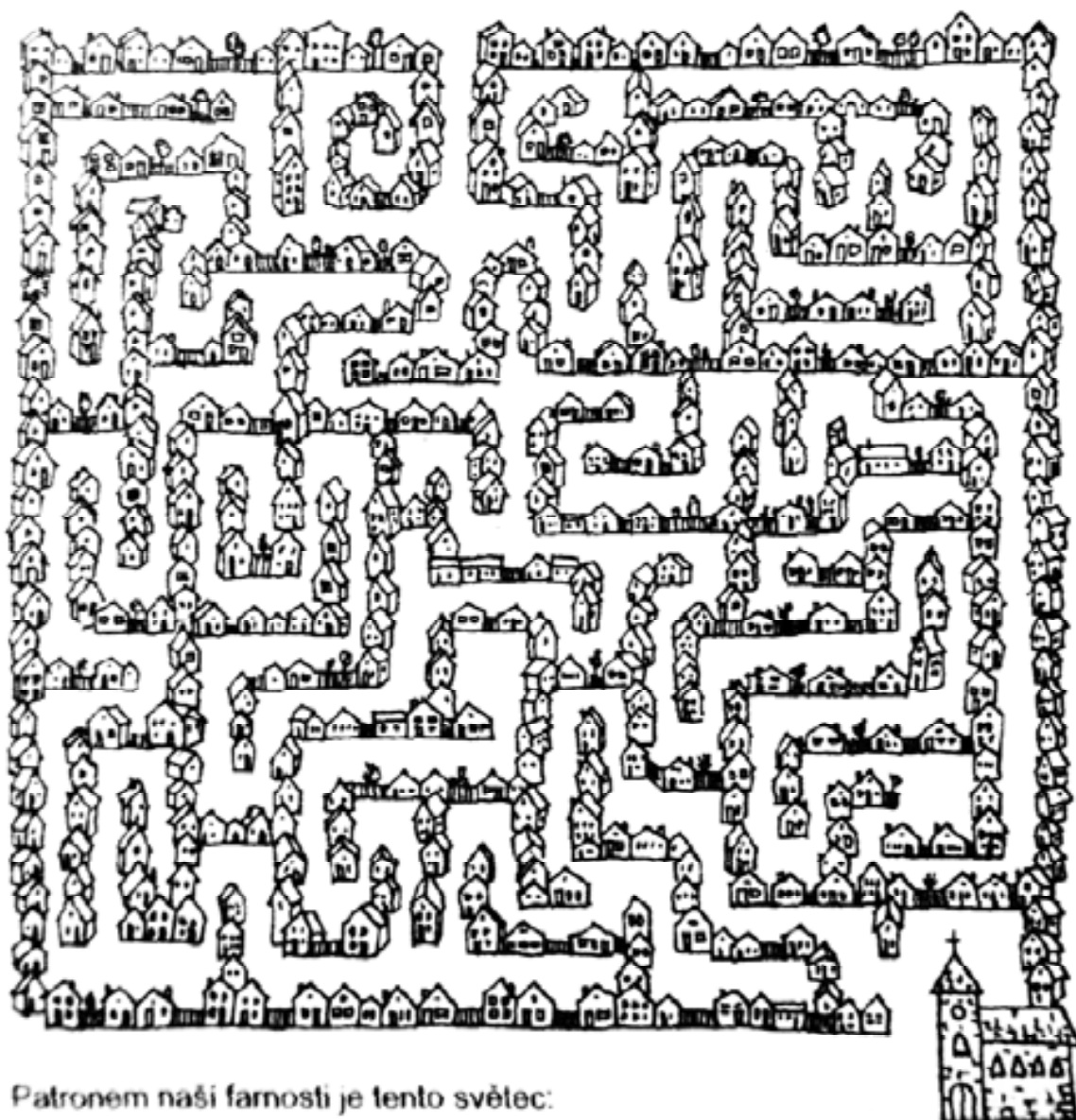
"DOSPĚLÝ, PŘESKOČ!"

FARNOST SE SCHÁZÍ V KOSTELE

Každá rodina potřebuje střechu nad hlavou a místo, kde žije. Obvykle se setkává u nedělního stolu, když jsou všichni doma. I farnost je takovou rodinou, která se potřebuje setkávat. Místem, kde se farnost schází, je především KOSTEL. Říká se mu farní kostel. Každý pokřtěný má svou farnost. Měl by svůj kostel dobře znát a pravidelně do něj přicházet.

Najdeš cestu bludištěm domů k nakreslenému kostelu? Dopiš si k němu, komu je váš kostel zasvěcen – který svátec je patronem vaší farnosti.

Patronem naší farnosti je tento svátec:

POSLEDNÍ SLOVO: A pak že zdražují!

Přehoupli jsme se do kritického roku 2008 - říkají média, vždyť přece 1968, 1848, 1278... a pak to zdražování... *“Dokud se nic neděje, nebudeme nic řešit”*, říká můj rozumný muž. Tak proč se nechat strašit. Sice nám (matkám) snížili mateřskou (můžeme si užívat vyšších sazeb, ale pouze dva roky s dětmi...), zrušili nám společné zdanění manželů (sotva jsme to stihli vyzkoušet); něco také přidali, třeba platbu u lékařů a za recepisy. No ale co, každý se musí trochu přičinit sám. A navíc máme ještě “vyšší Instanci”! *“Vždyť ani ta polní tráva se nestará, co si oblékne... A přece ji Stvořitel ozdobil krásnými barvami. Jak by neoblékl nás”*, říkalo se zrovna minule v kázání.

Včera mi přišel dokonce pozitivní dopis “od sociálky”: *Na dítě A. zvyšujeme přídavek ...; na dítě B. zvyšujeme...; na dítě C...* I tady je zvýšení jako u starších synů. Tedy o 2,- Kč. *Na dítě D* - tady je přídavek nejvyšší - o 4,- Kč. Dlužno podotknout, že tentokrát oznámení přišlo dohromady jen v jedné obálce s jednou známkou v ceně 10,- Kč (nula od nuly...☺) a ne ve čtyřech jak předloni, kdy mi “info” o podobném zvýšení přídaveků zaslali hned ve čtyřech dopisech. A pak že se poměry horší! -iva-

HLEDÁME :

• HLEDÁME PRŮVODCE

Pro poutní místo na Tetíně hledáme průvodce se vztahem k tetínské duchovní tradici. Služba je honorovaná a zajišťuje se v období od počátku března do konce října. O prázdninách se provází každý den kromě pondělí, v ostatních měsících pouze o víkendech. Pokud máte zájem o podrobnosti, neváhejte zavolat na telefonní číslo mobil 721 120 926 nebo pevnou linku 313 129 439 po 20. hodině.

• OPRAVA MISÁLŮ

Hledáme šikovného člověka, který by se ujal opravy liturgických knih - misálů. V každém kostele je po jednom vydání a není už prakticky jediný, který by držel po hromadě. Některý je opotřebován méně, některý je zas v “katastrofálním” stavu. Není třeba ovládat umění knihvazačství, pouze jakýmkoli způsobem poškozené knihy scelit. Třeba zrovna tohle je pomoc farnosti, kterou můžete nabídnout právě Vy! Prosíme, hlase se v redakci nebo u našich kněží.

• KRÁTKÁ ZPRAVODAJSTVÍ

Redakční tým zpravodaje uvítá přispěvatele, kteří by vypomohli krátkými informacemi o dění ve farnosti a jejím blízkém okolí, či též zasílali náměty a informace o akcích, které se k nám třeba nedostanou. O jakémkoli vašem prožitku uprostřed naší farnosti je možné napsat pár řádek, byť jednou za čas, budeme velmi rádi! Zpravodaj tak bude pestřejší a čtivější. Děkuje.

NABÍDKA :

♦ Nabízíme audio a videozáznamy z těchto farních akcí:

CD a DVD První svaté přijímání roku 2006 a 2004; koncerty: CD - Hudba pro žestě a varhany - Vladimír Roubal, CD - Gregoriánský chorál - Svatojakubská schola kantorum - Staročeské roráty. Dále dvojalbum DVD z žehnání varhan u sv. Jakuba 2004 a CD - Vánoční mše 2006 - Lukáš Petřvalský. Vše po 100 Kč,- objednávky se jménem a kontaktem možno vhodit do schránky *Dotazy a články* pro zpravodaj v kostele v Berouně, popřípadě elektronickou poštou na dprusa@c-box.cz. Výtěžek bude využit ve prospěch farnosti. Přípravuje se i program letošního Adventu a vánoc. **D. Průša**

MODLITBA MĚSÍCE:

Prakticky celý měsíc budeme prožívat dobu postní, jež hned na samém počátku před nás staví výzvu k našemu obrácení. Obrácení však není jen věci okamžiku, nýbrž se spíše jedná o celoživotní proces. Přes veškerou snahu o křesťanskou “dokonalost” totiž nejsme sami se sebou vlastně nikdy hotovi. Stálé nové obrácení se k Bohu je výrazem touhy i pokory, jež dobře ví, že hluboká proměna našeho srdce je výsledkem nejen naší upřímné celoživotní snahy, ale především darem Boží milosti... -jp-

SPOLEČNÝ ÚMYSL MODLITEB NA ÚNOR:

••• “Za dar obrácení...” •••

FARNÍ KRONIKA

JUBILEA: Tentokrát bychom rádi poblahopřáli k významnému únorovému jubileu paní **Marii Pavelkové** z Berouna (80 let) a paní **Jaroslavě Bezrové** z Loděnice (60 let). *Mnoho dalších radostných let plných Světla a Lásky přejí přátelé.*

VÝROČÍ: Letos v únoru uplyne už 10 let od úmrtí **Jany Vaňkové**, skautské vůdkyně a zakladatelky našeho “farního” skautského střediska a též učitelky náboženství z Berouna. *Někteří lidé chybí stále a Jana je jednou z nich. Vzpomínáme, jak by řekl její manžel Kelly, všichni, bratři a sestry v Kristu i sestry a bratři skautští.*

NAROZENÍ: 5. prosince se v Praze narodila **Danielka Pekařová**, rodičům **Rostovi Pekařovi** a **Miriam roz. Fabianové** (a samozřejmě prarodičům ze Ptic) ze srdce přejeme pokoj a radost uprostřed velké rodiny!

KŘTINY: V lednu přijal svátost křtu **Jakub Sibert**. *Vyprošujeme rovnou cestu životem!*

POHŘBY: V lednu jsme do rukou Božího milosrdenství svěřili pana **Josefa Černého**, pana **Josefa Korytu** a paní **Marii Macháčkovou**; v kostele sv. Václava v Loděnici se konala zádušní mše za pana **Jaroslava Novotného**.

Velmi se omlouváme, pokud jste marně hledali v těchto rubrikách jméno někoho, koho máte rádi. Uveřejňujeme ty zprávy, o kterých nám řeknete vy. Pokud tedy víte o nějaké události v životě farnosti, prosíme, dejte nám vědět!

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník pro farnost Beroun a filiální kostely Loděnice, Železná, Tetín, Sv. Jan pod Skalou, Králův Dvůr - Počáply, Nižbor, Vráž, Hýskov, Strádonice, Hudlice a Chýňava. Redakce: P. Josef Pecinovský, Jaroslav Vacík, Lidmila Fričová, Ivana Vašků, Ivana Průšová, Alena T. Margraffová. Sazba: Alois Vašků. Písemné příspěvky možno odevzdat **nejpozději do 20. dne měsíce** do krabičky “Dotazy a příspěvky” v kostele či do schránky “BKZ” ve vestibulu fary.

Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě na stránkách farnosti: www.beroun.farnost.cz

Příspěvek na jeden výtisk: 10,- Kč č. ú. farnosti Beroun: **0361038389 / 0800**

Kontakt: far. ú. - 311 621 964, redakce - 602 129 195, 602 945 017, **e-mail: red.tym@seznam.cz**